

ערבי פסחים פרק עשירי פסחים

קד.

עין משפט
ור מצודה

מסורת הש"ס

(א) [לקמן קו.],
(ב) [תוספתא ברכות פ"ג
ה"ב, ג] [יבמות י' מנחות
נב.], (ד) [תוספתא דברכות
פ"ג ה"ב, ה] [ז"ל חזק.
ו] כס"א: ונבדלת,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כן קובעת
לקדוש וכו' מאליה הס"ד
ואס"כ מ"ה כך קובע
להבדלה כן יליאמה:
(ב) רשב"ם ד"ה כן
קובעת להבדלה וכו'.
ספעתמן (פורם מפה)
מא"מ וכו' ט"ס הוא ע"ל
מה שפרשניס:

גליון הש"ס

ברשכ"ם ר"ה בשם
שקובעת וכו' שלא גמיה
בלאבהו. פי' ביצה דף לז
פי' ודף לה ע"א:

הגהות מהר"ב

[illegible]

מוסף דש"י

משום דהודאה היא.
דכלה חלה הודאה ואין
הפסק דבר תחנה או דבר
אחר בתוספת כמו שיש
נקודות כי הוא יום חמשה
למקראי קודש והנחילנו
(בברכות מו.).

רבינו חננאל

קשיא לעלות ואמר הברכה
אינה חשובה בכל אלו.
אמר ר' ירמיה ברכה גדולה נמי
בכשרת המצות ודמה. ר' חנינא
ב' שלמא ו' תלמידי
היונה ו' יחבי כשנותרו
ו' ו' קא עליוור ב' ו'
המונח סבא, אמר ליה חזי
א' נה ימא נסוק תבקעה
לשבתא, אמר ל' ו' ו'
לשבתא שבת אינה קבעה
נשה, דרבי אמר ר' כשם
קובעת המוקעה
לעני המעשה, ר' העת
חשיבא ספן חשבא ספן ל'
א' מעשרין א'
הדא. ו' כל מה שהניעה
אחת עתה ולא עשה ר'
נקבע מוקעה ל' השבת,
ה' תרומות ו' (ו' פ' ח')

קשיא לעולא. שפחה בנרין ולא חתם: סודאס ביא. ואין כה
הפסק דבר אחר לא הפסק חתמה ולא הפסק ריזיו הלכך בפשימתן
מבי. ולא דמו לזכרת קידוש שערין לספר ששנה שנה וזכרת יולר
אזור שיש זה הפסק חתמה כגון ברחמיך הרבים וזכרת אלות יש
זה כה רזיו לפיכך רשמיס לפתוח ולסגור.
בששנה שזל מוקס: הוו ימכי כפעודא.
בעבר שנת והאריז דה עד שחשיבה:
ונפסיק. בעקרת השלחן: ונקבשה.
ועודתהינו: כשפא. לש שנת: לא
לרבינו: להפסק בעקרת שחן
כדי להכדיל בין סעודת חול לפעודת
שנת: שנת היא קבשה. מעשה
היא חשונה לכות שנת ונכלת
מסעודת חול ודי לכת בפריסת מפה
וקידוש: כשם שקובשה למשכר.

שבת קובעת לקידוש
דקבעה לקידוש כך
לזה רב עמרם הכי א
יולא להבדילה קובעת
דלא מפסקינן אבל
ומיפסק נמי לא אמהרה
בשתיה לא ושתיה
בחמרא ושיכרא אבל
דרב הונא דרב הונא
דשטה מיא קודם ה
מיסתפי מר מאסכרה
עקיבא כל הטועם כלום
באסכרה רבנן דבי רמי
בעא מניה רבינא מר
שלא קידש בערב שבת
כל היום כולו א"ל מדא
שלא הבדיל כמוצאי
השבת כולו הכא נמי

רשב"ם
שבת מקדש והולך
לילי שבת ולילי יום
הכוס ויש בהן הוכחה
יום טוב אין בהם
בהן הוכחה בברכה
מי שלא קידש בערב
כל היום כולו ש
משכחת להו דיש
דאי לא קידש מאורחה
ליה לא קתה
יום וכבוד לילה כבוד

קשיא לעולם. לפירוש המגידל בין קודש והלא פשיטא לזכרם הפיטיו לילמא דסבר עולא כר' יהודה

דאמר רב כשם שהשבת קובעת למעשר רב
שבת קובעת לקידוש סבור מינה כי הכי
דקבעה לקידוש כך קבעה להבדלה אמר
ללו רב עמרם הכי אמר רב לקידוש קובעת
ולא להבדלה קובעת והני מילי לענין מיפסק
דלא מפסקינן אבל יאתחולי לא מתחלינן
ומיפסק נמי לא אמרן אלא באכילה אבל
בשתיה לא ושתייה נמי לא אמרן אלא
בשמרא ושיכרא אבל מיא לית כן לה ופליגא
דרב הונא דרב הונא חייבה לההוא גברא
דשתיה מיא קודם הבדלה אמר ליה לא
מיסתפי מר מאסכרה דתנא משמיה דרבי
עקיבא כל הטועם כלום קודם שיבדיל מיתתו
באסכרה רבנן דבי רב אשי לא קפדי אמאי
בעא מיניה רבינא מרב נחמן בר יצחק מי
שלא קידש בערב שבת מהו שיקדש והולך
כל היום כולו א"ל מדאמר¹⁰ "בני רבי חיאי מי
שלא הבדיל במוצאי שבת מבדיל והולך כל
השבת כולו הוה נמי רמי שלא קידש בערב
שבת מקדש והוא כל היום כולו אייתיביה
¹¹לילי שבת ולילי יום טוב יש בהן קדושה על
הכוס ויש בהן הוכרה בברכת המזון שבת
ויום טוב אין בהם קדושה על הכוס ויש
בהן הוכרה בברכת המזון ואי סלקא דעתך
מי שלא קידש בערב שבת מקדש והולך
כל היום כולו שבת ויום טוב נמי
משכחת להו דיש בהן קדושה על הכוס
דא"ל קידש מאורתא מקדש למחר אמר
ליה¹² דאי לא קתני אייתיביה¹³ כבוד
יום וכבוד לילה כבוד יום קודם ואם אין

ויערם דפירס לעיל דלא אמר אל
מול ומו לא קם מאי ס"ד דמקשה
דמיא דלין לך קשרה יומה מזו ועוד
הנשיא דמשמע נמי דלא היה חתום
וגרסה דעולא דמיא נמי של קר
הבדלות ואשמיק בלא חתימה וס"ד
דמקשה כיון דארכוס היה קמא הוה
ליה למיחסם בצרכו מדי דהוה אקדוש
שמותיהם כל אע"י דהוה היה כיון
שיש בה אריכות קמא ומשיי דמיא
שפיר לנכרם פירות וכן משמע דרר
יהודה לא היה שואל אל לעד אס
יחסום לו דרר כל משפול:

בך קובעת לקדושה. שאסור לאכול
בזל קידוש אפילו התחיל לאכול
מבעד לו ור"ה קובעת למעשר אפי'
התחיל לאכול ערמי מבעד לו אם כדאמרין
בסוף המבוא כדי לר' (פיה ד' לה.)
יהיה אוכל באשכול וחשבה לו שנת רבי
ליעבור אומר וגומר רבי יאשע אומר
לא יגומר: ור"ה"ב רבאעו ושרתו
עניקרא. משמע שפיו אולכים בשנת
סמון לחשיבה ויממה שלג נהגו לאכול
בין מנחה לתעריב וגם ר"ת כעס
על רביו משום שהיה שולג לאכול לו
מנחה לתעריב דלמך נדרש בשנת
מיס בשנת בין המשמעות גזל את
קרוביו המחסים וכחז שפעם אחת
יבדע מעשה הללו וכל לדי סנהה
ובקושי אחרי ערב יום הכפורים
לאכול חמור וידוי מאוס שרבות וגם
תשעה באב שחל להיות בשנת ונדחה
המזור בקושי ויש לדחות דמירי הכא
שהתחילו בתימר ובחלמנע סעודה
התפללו מנחה ויכנסו להתחיל בתימר
מותר להשלים: **אבל** אשתייה
בפסיקין. פירוש שמים בזל סעודה
דלמן בה קביעות ולכן מפסיקין:
לא קפדי אמאי. ובקרייתא דכל הטעם
מיחמור משום אכילה וזו טענה אמאי
ומיתתו באסכרה מדה כנגד מדה
הוא משביע גרונו יתקן ואסכרה
נמקום סתק כדאמרין (נחזית ד' לה.)
מי מחמיר חנק או טועה נזיר:
או מת כפרונכי והיינו אסכרה:

שמע
אלא כוס אחד אומר עליו
הידוש

מבדיל בין סעודה חול לסעודה שבת
מפסק גדול מזה ומעמדה סעודה שבת
מערב דשבת משבו אורה קצת למעשר
ופילו מערבי מתבאר [א] * שלא נגמרה
למלאת משמחה היא סעודה ארילת
מונחא שבתה אסור לאכול עד שיבדילו
סעודה אינה קובעת. דמין סעודה
סעודה מבדיל: וכני מילי. ארבעה
לשמה לאו דבר חשוי וזהו ומפסק
האכל קמי קידושא קפדי משום כבוד
ומחר כך מבדילין: מבדיל וכו' כל
היבא: שבת ויום טוב. הימים ולא
בה לזכרון לנו דין ארס הפוסע
הוא וכן מילי מדרגים יורחג עד היום:

קידוש

רבינו תנאל (המשד)

[illegible]

היה אוכל באשכול ונכנס מן ההגה לחצר, ר' אליעזר אומר יגמור ר' יהושע אומר לא יגמור, חשכה לילי שבת רבי אליעזר אומר יגמור, כלומר יאכל האשכול כולו, ר' יהושע אומר לא יגמור. פ"י שכיון שנכנסה השבת נקבע למעשר דאמר ר' דתו של אדם לעגה השבת ככל מיד רבי אכילה. וזה האשכול כאלו דעתיה עילייה ואסתלק מתניה עראי ונעשה כע. לפיכך אכור לאכול

קדושה על הכוס, כגון שלא קדש בערב שבת. ופריך, דאי לא קמי, כלומר לא פירש בזה הכרייתא אלא דברים קבועין ועומדין, ואכל זה שאינו מצוי הקידוש בכוס ביום השבת אלא אם לא קדש בערב שבת (אינו) מקדש ביום. לפיכך לא פסיקא ליה ולא תאני ליה. ת"ש כבוד יום וכבוד לילה כבוד יום כרם ואם איתא דמקדש ביום נשבעה עד למחר וליעבד ביה תרי קידושי וכבוד יום.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones